

[P. N. Petersen (Røjle).]

i hvert Fald for mit Vedkommende ikke tage, og derfor vil jeg til det sidste arbejde for den Opfattelse, som jeg har givet Udtryk for. Det er det, som det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen ikke kan se, og det er der for saa vidt ikke noget at sige til, for der er jo ingen der er forpligtet over sin Evne.

Man har altsaa ikke ment, at man kunde forlænge den midlertidige Ordning et Aar eller mere, som jeg kunde ønske, men man er naaet til det Resultat, at man foreslaar, at den midlertidige Ordning forlænges indtil den 1. November, og det Forslag kan jeg efter Omstændighederne anbefale.

Undervisningsministeren (Hartling):

Jeg vil gerne takke de tre sidste ærede Ordførere for den Tilslutning, de har givet Lovforslaget.

Til Socialdemokratiets ærede Ordfører Hr. Alfred Kristensen skal jeg kun gøre ganske faa Bemærkninger. Det ærede Medlem sagde, at man skulde ikke opretholde Særklasserne længere end højst nødvendigt. Deri er jeg enig med det ærede Medlem, men jeg har fra første Stund ved denne Sags Behandling lagt ganske overordentlig Vægt paa — og heri tror jeg nu, jeg er enig med i Virkeligheden alle i det høje Ting —, at man kunde komme til en enig Ordning. Det har vi altid kunnet siden 1920, og jeg vil i alt Fald ikke medvirke til, at man ikke gør et alvorligt Forsøg paa at naa en saadan enig Ordning. Jeg har ikke endnu opgivet Haabet om, at det skal kunne lykkes at naa til Enighed, og skulde det ske i Løbet af Sommeren, saa vil jeg paastaa, at den Forlængelse, som her gives, er givet med saa god en Motivering, som i det hele taget nogen Forlængelse af en Lov kan have, og det vilde være et lykkeligt Resultat. Skulde det endelig ikke lykkes at naa til denne Enighed, vil jeg sige, som jeg sagde i Folketinget, at saa er det dog af stor Værdi — ogsaa for den høje Rigsdag, synes jeg —, at Muligheden er forsøgt, og ikke blot forsøgt ved, at man forlænger for en ganske kort Tid, men saaledes, at man virkelig kan faa Tid til at gennemdrøfte Sagen. Jeg vil ikke være med til at forspilde eller forskertse den Mulighed, og det er Grunden til, at jeg har kunnet gaa med til en længere Udskydelse af Sagen.

I øvrigt er jeg enig i, at vi ikke kan blive ved at holde det hen. Derfor glæder det mig, at man fra alle Partiers Side inden for Folketingsudvalget er gaaet ind for, at naar vi har haft den virkelige grun-

dige Behandling af Sagen, som jeg ogsaa synes tilkommer Rigsdagen, og som jeg ikke rigtig forstaar, at man ikke fra Socialdemokratiets Side vil give Rigsdagen Tid til, saa maa vi træffe en endelig Ordning. Vi kan ikke fortsat opretholde denne underlige Suspensionstilstand, som jeg heller ikke finder heldig. Men jeg vil gentage det Ønske — jeg har allerede udtalt det flere Gange i det andet høje Ting —, at Viljerne dog vil bøje sig mod hinanden til den Tid, da vi skal til at forhandle Sagen virkelig. Med den Motivering er det, jeg er gaaet med til Forslaget, og jeg skal endnu en Gang anbefale det høje Ting at modtage det med Velvilje og give det en hurtig Behandling.

Alfred Kristensen: Jeg anerkender den højtærede Undervisningsministers stadige stærke Vilje til at prøve paa at faa en Ordning, der spænder over saa stor en Bredde, som det nu engang er muligt. Denne Anerkendelse udtalte jeg allerede dengang, da vi gennemførte Loven om Særklasserne. Jeg kan dog ikke se andet, efter at det hele er forberedt paa den Maade, som Tilfældet er, end at Rigsdagen har alle Muligheder for at undersøge og meget andet, og en længere Frist kan kun komme til at gaa ud over de Skoler dernede, som lider under, at de ikke snarest muligt kan komme ind under en endelig Ordning. Usikkerhed er ofte værre end en endelig Afgørelse, som man maaske ikke helt synes om; det er en Kendsgerning næsten i alle Livets Forhold, ogsaa i dette.

Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion. Det drejer sig her kun om Forlængelse af den bestaaende Lov og ikke om at diskutere Motiver og meget andet i Forbindelse med den endelige Ordning. Disse to Ting kan det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) imidlertid vanskeligt skille fra hinanden; det var ham heller ikke muligt, da vi i December Maaned drøftede den midlertidige Ordningens Gennemførelse. Det ærede Medlem mener aabenbart, at Sagkundskaben er større ude i Røjle Mose end hos de Mennesker, der lever deres daglige Liv nede i et Grænsesogn, og det er muligt, det skal jeg ikke kunne benægte; man kan i hvert Fald tage lettere paa det under denne Synsvinkel. Men jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis han ønsker at optræde som sagkyndig, saa maa han i hvert Tilfælde ikke meddele Ting her, som er positivt urigtige, saaledes som han har gjort her i Dag. F. Eks. har den danske Kommuneskole i Flensborg ikke 1000 Elever, men omtrent 3000. Det er